

Salamon Golda És Ilovits Herman

Ez a kép mindjárt azután készült, miután hazajöttem a lágerből, mellettem Ilovits Hersi áll. Mindjárt mikor hazajöttem a lágerből [1946-ban], volt nekem egy udvarlóm, Ilovits Hersi, Ilovits Herman. Románul beszéltünk, mert ő nem tudott magyarul. Túloldali volt [Ukrajnából való, Tiszán túli], mikor Magyarország lett itt [1940-ben], akkor átjött ide. Ez a fiú nem volt olyan vallásos, mikor hazajött [a háború után]. Komoly udvarló volt, csak én nem akartam hozzá férjhez menni, mert majdnem egyidősök voltunk. Azt mondtam, hogy szerelemből nem lehet megélni. Én nem tudtam,

hogy ő mivel foglalkozik, nagy titokban tartotta. Mert valutával foglalkozott, és ezt abban az időben nem volt szabad. Azt is csak akkor tudtam meg, amikor férjhez mentem. Feljött aznap fiákerrel, mert akkor nem voltak taxik, 1947-ben, és azt mondta, 'Úgyis mindegy, férjhez méysz, de legalább mondd meg, miért nem akartál hozzám jönni.' 'Hát -- mondom -- csupán csak azért, mert egyidősök vagyunk, én nem tudtam, miből tudsz te eltartani engem, feleséget.' Azt mondta erre, szegény: 'Mindenre gondoltam volna, csak arra, hogy attól féltél, hogy nem fogok tudni neked kenyeret adni otthon, arra nem gondoltam.' És akkor kivett egy csomó pénzt, és mutatta nekem. Nem maradt az esküvőre, elment. Többféle cionista egyesület volt itt [Máramaroszigeten], volt a Mizrachi, volt a Betár, és volt kibuc, a fiatalok közül, akiknek már nem volt szülejük, nem volt senkijük, voltak, akik ott is laktak. Nem tudok többet erről, mert én nem akartam részt venni, nem mentem oda, csak hallottam róluk. A kibucból vett ki aztán Hersi egy lányt, megnősült, lett egy gyerekük, kimentek Amerikába, és a felesége megzavarodott. [Hersi] nagyon vallásos lett, Amerikában halt meg. Na és aztán férjhez mentem, ezt a férfit -- Simonovits Jenőt -- ismertem, mert az én édes unokatestvérem volt az ő [első] felesége. Úgy kellett legyen, ezt rendelte a sors.